

věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl odvolací soud v d ů v o d e c h: Žalované družstvo nebylo oprávněno odňati žalobci proud v prosinci 1926 z důvodu, že neprojevil souhlas se sanací družstva podle usnesení valné hromady ze dne 19. prosince 1926, neboť usnesení toto mohlo proti žalobci podle § 9 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. nabýti účinnosti teprve zápisem do společenstevního rejstříku a není správným názor odpůrce odvolatele, že takové usnesení stává se proti členům družstva ihned účinným a závazným (viz rozh. ze dne 26. února 1891, čís. 642 Adler-Clemens, obdobně jako při čl. 214 obch. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Odvolací soud právem vyslovil, že usnesení valné hromady ze dne 19. prosince 1926 mohlo nabýti působnosti i proti žalobci teprve zápisem do společenstevního rejstříku, tedy dnem 4. března 1927. To plyne zřejmě z ustanovení § 9 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., který nečiní rozdíl mezi závazností v poměru vnitřním a na venek. Nerozhodno jest, že žalobce ve svém prohlášení o přístupu k družstvu ze dne 1. května 1926 výslovně uvedl, že se podrobuje stanovám i všem budoucím jich změnám jakož i usnesením valných hromad, neboť tato povinnost plynula by již z jeho členství a mohla by se vztahovati jen na usnesení, k nimž došlo v mezích zákona, pokud se týče stanov. Proto odvolací soud právem nepřihlížel k tomuto prohlášení a není tím opodstatněna ani výtka rozporu se spisy ani neúplnost řízení. Jest pravda a plyne i z povahy věci, že zápisem do společenstevního rejstříku jest podmíněna účinnost jen těch usnesení, která po zákonu musí býti do rejstříku zapsána. Avšak odvolací soud správně rozeznává jednak usnesení o sanaci, t. j. o zvýšení závodních podílů, které jest změnou stanov a musí býti zapsáno do společenstevního rejstříku (§ 9 první odstavec uved. zákona), jednak právní důsledky nastavší již dle původních stanov nezaplacením odebraného proudu v určitém období. V prvním případě uznává odnětí proudu před zápisem usnesení do rejstříku za neoprávněné, v druhém pak shledává řízení neúplným, poněvadž nebylo zjištěno, zda bylo proti žalobci postupováno dle usnesení valné hromady, totiž, zda byl třemi k tomu pověřenými členy vyvolán, aby učinil zadost své povinnosti, přispěti k sanaci družstva a mimo to, aby dlužnou cenu proudu zaplatil, poněvadž jen tehdy, kdyby se tak bylo stalo a on placení odepřel, byl by dán oprávněný důvod k odnětí proudu (srov. k tomu § 12 čís. 7 stanov).

Čís. 8021.

Vyžadují-li stanovy akciové společnosti u (většiny) správních radů československé státní občanství, dlužno při opovědi k rejstříku osvěd-

čiti státní občanství správních radů podle vyhlášky ministerstva vnitra ze dne 15. prosince 1926, čís. 225 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 4. května 1928, R I 303/28.)

Opověď správních radů akciové společnosti k rejstříku, vrátil rejstříkový soud s příkazem, by bylo vykázáno státní občanství členů správní rady podle min. vyhlášky čís. 225/1926 sb. z. a n. Rozkladu rejstříkový soud nevyhověl. Důvody: Vzhledem k zákonu o státním občanství jest pokládati toliko osvědčení (o domovském právu) podle zák. čís. 236/1920 sb. z. a n. za spolehlivý výkaz o státním občanství. Cit. vyhláška čís. 225/1926 má oporu v § 21 zák. čís. 236/1920 sb. z. a n. a výnos min. sprav. čís. 54.907/1926 lze opřít o týž zákon a uvedenou vyhlášku. Povolání člena správní rady není ještě důvodem, který by zprošťoval povinnosti podati výkaz o státním občanství, v zákoně a ve vyhlášce výjimky stanoveny nejsou. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Ke správnému stavu věci i zákonu hovicím důvodům usnesení prvního soudu dodává se toto: Podle § 16 stanov společnosti musí většina správních radů býti státními občany republiky Československé. Skutečnost státního občanství musí však jako jiná skutečnost opovězená k obchodnímu rejstříku, býti osvědčena podle předpisu § 22 min. nař. ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák. Jakožto průkaz o státním občanství nestačí však domovský list toho kterého člena správní rady, nýbrž může býti podáno toliko osvědčení o státním občanství podle vyhlášky ministerstva vnitra ze dne 15. prosince 1926, čís. 225 sb. z. a n., která osvědčení taková upravuje. Právem proto požaduje soud rejstříkový napadeným usnesením, by státní občanství členů správní rady bylo vykázáno podle citované vyhlášky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmínky § 16 nesp. říz.

Čís. 8022.

Vyrovnačí řád.

Bylo-li zahájeno vyrovnací řízení i o jmění manžela i o jmění manželky a byly-li mezi dluhy manželů také dluhy, které byly oběma manželům společné a zakládaly solidární závazek, jest nepřipustným vyrovnací návrh manželův, podle něhož věřitelé manžela, pokud jsou zároveň věřiteli jeho manželky, nemají míti nárok na zvláštní kvotu ze jmění manželky, dostalo-li se jim minimální kvoty nabídnuté manželem.

(Rozh. ze dne 4. května 1928, R I 326/28.)